

der staa i § 2, og de, som man muligvis yderligere ville sætte ind i § 2. Naar en af de vedkommende Kreditforeninger siger: Vi ville egentlig overmaade gerne rette vore Statutter efter, hvad der staa i § 1, og vi ere visse paa, at den ærede Minister vil give os Medhold i, at det er en fornuftig Forandring, men skal Betingelsen være den, at vi skulle paatage os alle de Indskrænkninger, der omhandles i § 2, saa vi desværre lade vore Statutter være saa utilfredsstillende, som de nu ere, saa faar hele denne Lov slet ingen Betydning, som det ærede Medlem for 2den Kreds udtalte. Dernæst er der endnu et, som i alt Fald er en Uklarhed ved Loven og som burde rettes for at faa det rette Forhold mellem § 1 og § 2. Trede Medlemmer ville se, at der i § 2 staa, at „Stadsfæstelsen af nogen af de i § 1 nævnte Statutendringer kan af Indenrigsministeren betinges af, at Foreningen statutmæssig vedtager“ — o. s. v. Altsaa blot for at faa en enkelt af disse saatalde Begunstigelser, som staa i § 1, skal Ministeren kunne sige: Ja, ville I have den Begunstigelse f. Eks., som staa i § 1 Nr. 1, saa maa I ogsaa gaa ind paa alt det, som staa i § 2. Jeg er sikker paa, at man ikke vil fortolke § 2 paa den Maade, at Ministeren endogaa bliver pligtig til, naar han overhovedet stiller sine Betingelser, saa at tage hele Indholdet af § 2 med. Jeg er med andre Ord ikke sikker paa, at Ministeren kan sige: Jeg forlanger kun enkelte af de Indrømmelser, der staa i § 2. Han maa vistnok sige: I maa gaa ind paa dem alle sammen; I have kun begæret en af de Dempser, der staa i § 1, men for at faa den, maa I gaa ind paa alle de Indskrænkninger, der staa i § 2. En Hovedgrund til at billige det Forslag, der er stillet under Nr. 2, er i Virkeligheden den, som jeg oftere har haft Lejlighed til at udtale her i Salen. Jeg indser ikke, at man skal blande sig for meget ind i Kreditforeningernes Affærer. Saa lidt Maffepi som muligt. Kreditforeningerne have vist, at de kunne staa paa egne Ben, at de kunne bestyres fornuftig og godt uden alt for meget Indgrib fra Indenrigsministerens Side. Jeg er en principiel Modstander af, at man blander Staten og Ministeren ind i private Affærer, som have vist sig at kunne klare sig selv. Det Hensyn, den ærede Ordfører i Dag fremdrog, idet han blandt andet gjorde en Sammenligning med Sparekasserne, at det var store Pengesummer, og at Kreditorernes Tarv ikke var varetaget, forekommer mig ikke at have større Betydning her end ved mange andre Foretagender. Man kan gaa hele Kurslisten fra Kjøbenhavns

Børs igennem, og man vil da se, at der her bydes mange Papirer frem, som det offentlige ikke har mindst Kontrol med og alligevel kunne godtroende Medborgere gaa hen og sætte deres Penge deri. Det gælder alle Aktier i endnu højere Grad end Kreditforeningsobligationer, saa dette Hensyn kan ikke komme i Betragtning. Sammenstillingen mellem Sparekasserne og Kreditforeningerne passer heller ikke; men den har allerede et æret Medlem omtalt. Der er desuden en anden Betragtning, som jeg synes maa gøre os betænkelige ved hele dette Forhold mellem § 1 og § 2, det er den Stilling, hvori Indenrigsministeren i det hele taget vil komme. I Virkeligheden bliver det jo Indenrigsministeren, der bliver fuldstændig Herre over, hvor saa eller hvor mange af de i § 1 nævnte Begunstigelser han vil indrømme, og hvorvidt han vil stille den Betingelse, at Kreditforeningerne skulle indgaa paa det, som staa i § 2. Ministeren kan saa enten sige: Jeg giver alle Begunstigelserne efter § 1 og forlanger intet efter § 2, eller Ministeren kan sige: Jeg giver kun enkelte af disse Begunstigelser, men forlanger dog alle Indrømmelserne efter § 2. Det bliver med andre Ord overladt til Indenrigsministerens Vilkaarlighed, hvorledes Kravene skulle stilles. Det er ikke nogen behagelig Stilling for den højtærede Indenrigsminister, og jeg tror ogsaa, at den højtærede nuværende Indenrigsminister ved tidligere Lejligheder har udtalt, at han holdt ikke meget af, at det saaledes blev givet ham i Hænde vilkaarlig at bestemme Kreditforeningernes Stæbne og Forhold. Jeg tror, at naar man ikke meget værmer for Statens Tilsyn og Indblanding i private Affærer, skal man meget nødig stille en Indenrigsminister saaledes, som man her vil gøre.

Udvalgets Flertal er imidlertid end ikke fornøjet med de Bestemmelser, som Ministeren har villet have ind i § 2, men gaar betydelig videre, og den ærede Ordfører sagde, at det var meget spagærdige Forslag, man nu stillede. Det kan jeg rigtig nok ikke erkende, jeg synes, at de ere saa skræmmende, som de omtrent kunne være, jeg ved ikke, om Udvalget kunde udspekulere dem endnu videregaaende, end de ere. I det første Forslag under Nr. 4 vil man forlange, at Kreditforeningen og navnlig Repræsentantskabet for at faa deres Statutter fornuftig skrevne efter § 1, skulle gaa ind paa den Principforandring, at Direktørerne ikke vælges paa Maaemaal, men paa Livstid. Selv om Repræsentantskabet bliver misfornøjet med en Direktør, skal det ikke en Gang, selv om det er med $\frac{2}{3}$ Flertal, kunne afskedige ham, uden